

Arrest

nr. 119 768 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Zard Sang, gelegen in het district Kajran in de provincie Daykundi. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjjiitische geloof aan.

Vijf jaar geleden wilde uw vader een stuk land kopen van K. S. (...), een etnische Pashtoun die eveneens in jullie dorp woonde. Omdat zijn zonen gelieerd zijn aan de taliban en een hekel hebben aan sjjiitische Hazara's probeerden ze hun vader te doen afzien van deze verkoop. Hij bleef echter bij zijn voornemen en verkocht het land aan uw vader.

Enkele maanden later overleed K. S. (...). Na zijn dood vielen zijn zonen uw vader dikwijls lastig wanneer hij op het veld aan het werken was. Ze eisten hun grond terug en sloegen en

mishandelden uw vader. Ongeveer een jaar nadat uw vader die grond had gekocht vond er een trouwfeest van een verwant plaats in uw dorp. Samen met uw moeder, uw broer en uw zus was u daar aanwezig. Omdat uw vader lang had gewerkt, bleef hij thuis. Tijdens dit huwelijksfeest hoorden jullie een explosie. Toen jullie naar buiten gingen, zagen jullie dat uw huis in brand stond. Jullie woning werd volledig vernield. Uw vader kwam hierbij om het leven. De politie stelde een onderzoek in, maar dit leidde tot geen enkel resultaat.

Toen u een paar dagen later samen met uw moeder naar jullie velden ging, werden jullie daar bedreigd door de zonen van K. S. (...). Ze zeiden dat indien ze jullie in de toekomst nog zouden zien, ze jullie dan net zoals uw vader zouden vermoorden. Hierop doken jullie onder bij de verwant in uw dorp. Twee maanden à drie maanden later vertrok u samen met uw moeder, uw broer en uw zus naar Iran. Omdat jullie onvoldoende geld bij hadden om naar Iran gesmokkeld te worden, ging u alleen voorop. Sindsdien hebt u geen contact meer met uw familie.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 23 mei 2011 aan in België. Eén dag later vroeg u hier asiel aan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met de zonen van K. S. (...) waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Op basis van een medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij werd vastgesteld dat u op 30 augustus 2011 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij een leeftijd van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er doorheen de verschillende verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag hebt afgelegd een groot aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties werden vastgesteld die in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo verklaarde u tijdens uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw problemen in Afghanistan begonnen nadat uw vader een stuk land had gekocht van 'mijnheer Z. (...)'. Omdat diens zonen niet akkoord gingen met de verkoop, drongen ze jullie huis binnen toen uw vader daar alleen was en vermoordden ze hem (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat uw vader een stuk land kocht van K. S. (...) en dat diens zonen verantwoordelijk waren voor de dood van uw vader. Toen u hiermee werd geconfronteerd, ontkende u dat te hebben gezegd en beweerde u dat de tolk toen een fout had gemaakt (CGVS, p. 16-17).

Toen u er vervolgens mee werd geconfronteerd dat u op de DVZ op geen enkel moment had vermeld dat uw huis in brand werd gestoken, maar dat u toen liet noteren dat de verwanten van mijnheer Z. (...) uw woning waren binnendrongen om uw vader te vermoorden, ontkende u opnieuw dit op de DVZ te hebben verklaard en herhaalde u uw vermoeden dat de tolk toen een fout had gemaakt. U verklaarde dat u toen eveneens had vermeld dat u op een trouwfeest was toen u een explosie hoorde en dat uw woning volledig was afgebrand toen u daar aankwam. Toen u erop werd gewezen dat het weinig waarschijnlijk is dat de tolk op de DVZ iets volledig anders zou hebben vertaald dan wat u hem had gezegd, hield u vol dat u destijds exact dezelfde verklaringen had afgelegd als op het CGVS. Gevraagd waarom u die vergissingen dan niet corrigeerde toen uw verklaringen u aan het einde van het interview op de DVZ opnieuw werden voorgelezen, verklaarde u dat u zich dat niet kon herinneren en dat u zich evenmin kon herinneren dat u dergelijke zaken had vermeld tijdens uw eerste interview (CGVS, p. 17-18). Deze bewering is evenwel niet in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verhelderen. Dat u bijzonder afwijkende verklaringen hebt afgelegd over dergelijke cruciale elementen in uw asielrelaas, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien werden doorheen uw verschillende verklaringen nog diverse andere tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u uw land hebt verlaten twee of drie dagen nadat uw woning was afgebrand (CGVS, p. 9). Even later verklaarde u dan weer dat u en uw familie pas twee of drie maanden na de explosie vertrokken zijn uit jullie dorp (CGVS, p. 15). Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat jullie twee of drie dagen na de dood van uw vader werden bedreigd op jullie land en dat jullie zich daarna nog twee à drie maanden bij een verwant verborgen hebben gehouden. Gevraagd waarom u dan aanvankelijk had gezegd dat jullie twee of drie dagen na de brand het land hebben verlaten, ontkende u dit te hebben gezegd en zei u dat jullie nog twee of drie dagen in het dorp woonden en jullie zich daarna twee à drie maanden verborgen hadden gehouden. Toen u erop werd gewezen dat deze bewering niet overeenkwam met wat u aanvankelijk had verklaard, zei u dat u dit niet meer wist en dat u zich niet

goed kon concentreren (CGVS, p. 15-16). Uw a posteriori bewering dat u last had van concentratieproblemen ging evenwel niet vergezeld van een medisch attest. Bovendien blijkt duidelijk uit de kwaliteit van uw gehoor en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen.

Dat uw verklaringen over de omstandigheden die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan van weinig coherentie getuigen, blijkt verder uit de verklaringen die u hebt afgelegd over de manier waarop uw (identiteits)documenten verloren zijn gegaan. Zo zei u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in Afghanistan in het bezit was van een taskara (Afghaans identiteitsdocument) en documenten over de grond die uw vader had gekocht. Deze documenten werden echter allemaal vernield toen jullie huis kort voor uw vertrek in brand werd gestoken (CGVS, p. 8-9). Deze verklaring valt evenwel moeilijk te rijmen met wat u tijdens uw asielaanvraag op de DVZ over uw documenten hebt meegedeeld. Toen liet u immers optekenen dat u uw taskara onderweg naar België hebt verloren (Verklaring DVZ, vraag 21). Toen u hiermee werd geconfronteerd, beweerde u dat u op de DVZ had gezegd dat uw taskara thuis was. U verklaarde dat dit niet correct was opgeschreven en dat dit louter aan de tolk lag (CGVS, p. 17). Andermaal is deze verklaring niet in staat de vastgestelde tegenstrijdigheid te verhelderen.

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan van weinig consistentie getuigen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor dat u samen met uw moeder uit uw dorp bent vertrokken en dat jullie onderweg zijn opgesplitst aan de grens tussen Iran en Afghanistan (CGVS, p. 7). Andermaal zijn de verklaringen die u hebt afgelegd op het Commissariaat-generaal evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen die u liet optekenen tijdens uw asielaanvraag op de DVZ. Daar verklaarde u immers dat uw moeder na de moord op vader vond dat u beter het land kon verlaten en liet u tevens optekenen dat de woonplaats van uw moeder zich in het dorp Zarzang in de provincie Daykundi bevond (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; Verklaring DVZ, vraag 13).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR

benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in het district Kajran in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens in de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013, door de UNHCR wordt opgeroepen tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Daykundi.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie aan administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet doorheen het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie aan administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de situatie in de provincie Daykundi heel rustig is. Op enkele gewapende overvallen na wordt nauwelijks geweld gemeld uit deze provincie, en al helemaal niet gerelateerd aan het conflict. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers van het district Kajran in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers van het district Kajran in de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke

gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat aan de beweerde minderjarigheid van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, stelt verzoekende partij dat zij zich baseert op hetgeen steeds aan haar werd verteld door haar moeder en dat zij niet weet wanneer zij geboren is. Verzoekende partij is dan ook te goeder trouw als zij vasthoudt aan haar minderjarigheid. Verzoekende partij is van mening dat met haar minderjarigheid rekening dient te worden gehouden en dat op haar dan ook een mildere bewijslast rust.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat verzoekende partij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing betreffende haar leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 30 september 2011 (administratief dossier, stuk 11), waardoor de Raad de resultaten van het leeftijdsonderzoek, waarbij werd besloten dat betrokkene op datum van 30 augustus 2011 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij een leeftijd van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is, als vaststaand beschouwt.

Voorts merkt de Raad op dat de wetenschappelijke bepaling van de leeftijd van verzoekende partij voorrang dient te krijgen op de loutere verklaringen van verzoekende partij hieromtrent, die bovendien zelf aangeeft niet precies te weten wanneer zij geboren is (*“Wanneer geboren? Ik weet het niet precies. Volgens mijn moeder moet ik nu 16 of 17 zijn”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 3)). De correctheid van de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande zijn immers allesbehalve gegarandeerd.

De Raad besluit dan ook dat verwerende partij terecht oordeelt dat verzoekende partij bij de beoordeling van haar asielaanvraag niet beschouwd kan worden als minderjarige.

2.2.4.1. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst verzoekende partij op de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij zij er herhaaldelijk op gewezen werd dat zij kort en samenvattend haar relaas diende te vertellen en dat zij naderhand de tijd zou krijgen om haar relaas gedetailleerd en genuanceerd te vertellen bij het Commissariaat-generaal. Dergelijke haastige omstandigheden leiden onvermijdelijk tot fouten en door er overigens herhaaldelijk op te wijzen dat zij haar asielrelaas uitgebreid zal kunnen vertellen bij het Commissariaat-generaal, ontstond bij verzoekende partij bovendien de indruk dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet van groot belang was, waardoor zij onvoldoende aandacht aan het interview besteedde en er weinig op aandrong om rechtzettingen of nuances te laten noteren. Bovendien heeft verzoekende partij na afloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen kopie ontvangen van de ingevulde vragenlijst. Verzoekende partij kon haar verklaringen nadien dan ook

niet nalezen en controleren op fouten. Evenmin werden haar verklaringen volledig voorgelezen na afloop van het interview. Deze elementen versterken dan ook het vermoeden dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haastig is moeten gebeuren.

Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat de grote meerderheid van kandidaat-vluchtelingen voor hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen toegang hebben gehad tot juridische bijstand, noch mogen zij tijdens het interview worden bijgestaan door een advocaat. Verzoekende partij stelt zich hierbij de vraag of dergelijke gang van zaken artikel 23 van de Grondwet – dat het recht op juridische bijstand waarborgt – *juncto* artikel 191 van de Grondwet niet schendt. Gezien de korte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermijdelijk tot fouten leidt en er bovendien een gebrek aan juridische bijstand is alvorens de vragenlijst wordt ingevuld, is verzoekende partij van mening dat te veel belang wordt gehecht aan haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De vragenlijst kan hoogstens als intern werkdokument worden beschouwd op basis waarvan de dossierbehandelaar het gehoor bij het Commissariaat-generaal kan voorbereiden.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal het gevolg zouden zijn van het tijdsgebrek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor er fouten zouden ontstaan en waardoor bovendien de indruk wordt gewekt dat dit interview niet van groot belang is, is een argument dat niet kan worden aanvaard. Ten eerste blijkt nergens uit de vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd (administratief dossier, stuk 10). Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij de vragenlijst op 19 december 2011 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Dari werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 10). Dat het verslag haar niet volledig werd voorgelezen, blijkt hieruit op geen enkele manier. Bovendien hebben de vastgestelde tegenstrijdigheden/incoherenties tussen de verklaringen van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, en op het Commissariaat-generaal, anderzijds, allen betrekking op de problemen die verzoekende partij kende in haar land van herkomst. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 september 2013 verklaart verzoekende partij uitdrukkelijk dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel het gedeelte over haar problemen aan haar zou hebben voorgelezen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 2). Het argument van verzoekende partij dat het verslag haar niet volledig werd voorgelezen is dan ook in geen geval van aard de vastgestelde tegenstrijdigheden/incoherenties in een ander daglicht te stellen. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij na afloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen kopie zou hebben ontvangen van de ingevulde vragenlijst, daar het administratief dossier de verklaring van verzoekende partij bevat dat zij een kopie van de ingevulde vragenlijst heeft ontvangen, hetgeen zij op 19 december 2011 voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 10, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst).

Inzake de opmerking van verzoekende partij aangaande het gebrek aan bijstand door een raadsman voorafgaand aan en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een asielzoeker op DVZ zijn verklaring aflegt. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 23 van de Grondwet, dat het recht op juridische bijstand waarborgt, *juncto* artikel 191 van de Grondwet, dat bepaalt dat iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt de bescherming geniet verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen, wijst de Raad erop dat de economische en sociale rechten vervat in artikel 23 van de Grondwet geen directe werking hebben en derhalve niet voor de rechter kunnen worden afgedwongen louter op grond van hun inschrijving in de Grondwet (RvS 3 juli 1995, nr. 54.196). Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p. 1). Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen en haar bewering dat zij het belang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben onderschat, waardoor zij onvoldoende aandacht aan het interview besteedde en er weinig op aandrong om rechtzettingen of nuances te laten noteren, kan dan ook niet overtuigen. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe

de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

2.2.5.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij tijdens haar asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar problemen in Afghanistan begonnen zijn nadat haar vader een stuk land had gekocht van 'mijnheer Z.', terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar problemen in Afghanistan begonnen zijn nadat haar vader een stuk land kocht van K. S., oppert verzoekende partij dat het niet onwaarschijnlijk is dat de naam foutief begrepen werd door de noterende ambtenaar, daar 'Z.' klinkt als 'S.'.

2.2.5.2. Daar verzoekende partij de vragenlijst voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Dari werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 10), kan bovenstaand argument niet worden aanvaard. Dat ook verzoekende partij de beweerdelijk verkeerd genoteerde naam 'Z.' – die in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift wel degelijk duidelijk verschilt van 'S.' – niet zou hebben opgemerkt toen haar verklaringen desbetreffend aan haar werden voorgelezen, is allesbehalve aannemelijk.

2.2.6.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment had vermeld dat haar huis in brand werd gestoken, maar dat zij enkel liet noteren dat de verwanten van mijnheer Z. haar woning waren binnengedrongen om haar vader te vermoorden, betoogt verzoekende partij dat de door haar gegeven verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aansluiten bij hetgeen in de vragenlijst genoteerd werd, evenwel zijn zij uitgebreider en meer gedetailleerd.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat bovenstaand verweer verschilt met het verweer dat verzoekende partij gaf toen zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de omissie. Immers werd door verzoekende partij toen ontkend dat zij verklaard zou hebben dat de zonen van mijnheer Z. haar woning waren binnengedrongen om haar vader te vermoorden en dat zij wel degelijk had vermeld dat zij op een trouwfeest was toen zij een explosie hoorde en dat haar woning volledig was afgebrand toen zij daar aankwam en opperde verzoekende partij dat zij vermoedde dat de tolk een fout had gemaakt:

“Waarom zei u toen dat familieleden van die man zijn binnengedrongen in uw woning en uw vader hebben vermoord?”

Ik heb zoiets niet gezegd. Ik zei dat er een huwelijksfeest was waar ik naar toe ben gegaan. Dat ik daar een explosie heb gehoord. En dat alles verbrand was toen ik daar kwam. Het is een fout van de tolk.

Maar de tolk zal nooit vertalen dat er mensen uw huis zijn binnengedrongen die vervolgens uw vader hebben vermoord als u zegt dat er een explosie plaatsvond en dat alles afbrandde?

Ik heb het toen gezegd zoals ik dat hier heb gedaan. Ik weet niet waarom de tolk dat verkeerd heeft vertaald.” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 17). Waar verzoekende partij tijdens haar gehoor derhalve nog ontkende dat zij de verklaringen heeft afgelegd zoals deze in de vragenlijst werden opgetekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift plots dat haar verklaring dat de familieleden van de man waarvan haar vader de grond had gekocht hun huis binnengedrongen waren en haar vader vermoord hadden louter een meer beknopte versie van de feiten betrof, die zij vervolgens uitgebreider en meer gedetailleerd uiteen heeft gezet tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Deze uiteenlopende verklaringen van verzoekende partij voor de vastgestelde omissie zijn dan ook weinig overtuigend. Bovendien wijst de Raad erop dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij dermate wezenlijk element uit haar asielrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier verzoeker, stuk 10, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een verwerping van haar asielaanvraag kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij zich zou beperken tot de verklaring dat de belagers van haar en haar familie haar huis zijn binnengedrongen en vervolgens haar vader hebben vermoord en dat zij geen enkele melding maakt van het feit dat haar huis in brand zou zijn gestoken en dat haar vader daarbij om het leven kwam. De omissie van een

dermate wezenlijk element in het voorgehouden asielrelaas, dat pas voor het eerst ter sprake wordt gebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde problemen in haar land van herkomst.

2.2.7.1. Inzake de vastgestelde incoherenties in haar verklaringen over de manier waarop haar (identiteits)documenten verloren zijn gegaan, benadrukt verzoekende partij dat haar *taskara* en andere belangrijke documenten – zoals documenten omtrent de aankoop van de grond – verloren zijn gegaan bij de brand van hun woning. Verzoekende partij blijft erbij dat zij geenszins verklaard heeft dat zij haar *taskara* verloren zou hebben onderweg naar België.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de loutere ontkenning door verzoekende partij dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard zou hebben haar *taskara* te hebben verloren onderweg naar België allesbehalve volstaat. Immers werd in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk genoteerd dat verzoekende partij haar *taskara* verloren is onderweg naar België. Verzoekende partij ondertekende de verklaring op 19 december 2011 voor akkoord nadat deze haar in het Dari werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 11, verklaring).

2.2.8.1. Waar verwerende partij opmerkt dat ook de verklaringen van verzoekende partij over haar vertrek uit Afghanistan van weinig consistentie getuigen, daar zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij samen met haar moeder uit haar dorp is vertrokken en dat zij onderweg zijn opgesplitst aan de grens tussen Iran en Afghanistan, terwijl zij tijdens haar asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat haar moeder na de moord op haar vader vond dat verzoekende partij beter het land kon verlaten en dat de woonplaats van haar moeder zich in het dorp Zarang in de provincie Daykundi bevond, wijst verzoekende partij erop dat haar tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar het 'adres' van haar ouders, niet naar hun actuele verblijfplaats. Verzoekende partij heeft dan ook correct 'Zarang' geantwoord. Uit de vraagstelling kan niet worden afgeleid dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij zou hebben aangegeven dat – ondanks het feit dat 'Zarang' nog steeds het adres is van haar moeder – haar moeder ginds niet meer verblijft.

2.2.8.2. Waar de Raad nog kan aannemen dat verzoekende partij bij de vraag naar het adres van haar ouders (administratief dossier, stuk 11, verklaring, vraag 13) niet de werkelijke verblijfplaats van haar moeder aangeeft, meent de Raad evenwel dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar vertrek uit Afghanistan tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, en haar gehoor op het Commissariaat-generaal, anderzijds, inconsistent zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart zij immers het volgende: *"Na dit voorval besloot mijn moeder dat ik beter het land kon verlaten. Sinds mijn vertrek heb ik geen contact meer met mijn familie in Afghanistan."* (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, vraag 3.5). Deze verklaring is zeer opmerkelijk indien verzoekende partij werkelijk samen met haar moeder uit haar dorp zou zijn vertrokken en zij onderweg opgesplitst zouden zijn aan de grens tussen Iran en Afghanistan, zoals zij aangeeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 september 2013 (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 7) en doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.9.1. In verband met de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij haar land heeft verlaten twee of drie dagen nadat haar woning was afgebrand, terwijl zij later evenwel verklaart dat zij en haar familie pas twee of drie maanden na de explosie vertrokken zijn uit hun dorp, meent verzoekende partij dat de vaststelling dat zij verklaard zou hebben dat zij en haar gezin twee of drie dagen nadat hun huis was afgebrand het land zouden hebben verlaten op een misverstand berust. Verzoekende partij en haar gezin verlieten immers twee of drie dagen na de brand hun land in de betekenis van 'hun gronden'. Het is pas twee à drie maanden later dat zij het land, in de betekenis van 'Afghanistan', verlieten.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 september 2013 aanvankelijk het volgende verklaard heeft:

"Hoe weet u dat ze uw huis in brand hebben gestoken na uw vertrek?"

Sorry. Het was voor ons vertrek. Toen ze ons huis in brand staken waren mijn moeder en ik niet in ons huis. We waren in het huis van de buurman. Twee of drie dagen later verlieten we het land." (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/09/2013, p. 9). Daar duidelijk blijkt dat verzoekende partij het moment van de brand situeert ten aanzien van haar vertrek uit Afghanistan, kan

de uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij bedoelde dat zij na twee of drie dagen na de brand hun land in de betekenis van 'hun gronden' geenszins overtuigen. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij merkt desbetreffend op dat het oordeel van verwerende partij berust op een analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door Cedoca in maart 2013 waarbij de veiligheidssituatie werd geanalyseerd tot eind 2012, wat niet als voldoende actueel kan worden beschouwd gelet op de onstabiliteit in Afghanistan. Verder meent verzoekende partij dat moet worden nagegaan in welke levensomstandigheden zij zal terechtkomen bij een gedwongen terugkeer. De verregaande humanitaire problemen mogen niet onderschat worden en verzoekende partij verwijst hieromtrent naar het standpunt van het UNHCR inzake gedwongen terugkeer, zoals dit blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht betreffende Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken d.d. juli 2012 (bijlage 5), naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 (bijlage 4) en naar een rapport van het UNHCR waaruit blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden hebben bij hun terugkeer naar Afghanistan. Deze moeilijkheden zijn groter indien ze terugkeren naar een plaats waar geen familieleden meer verblijven en waar er geen netwerk is om hen op te vangen en te ondersteunen.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar de situatie van terugkeerders naar Afghanistan en de positie van het UNHCR met betrekking tot gedwongen terugkeer, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwijzing naar het standpunt van het UNHCR inzake gedwongen terugkeer niet relevant is daar dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. *In casu* is verzoekende partij immers afkomstig uit het district Kajran in de provincie Daykundi en heeft zij op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat zij hier niet over een netwerk zou beschikken, gezien haar asielaas ongeloofwaardig werd bevonden en er dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de dood van haar vader en het vertrek van haar moeder uit haar geboortedorp. Het geciteerd UNHCR rapport waaruit blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden hebben bij hun terugkeer naar Afghanistan is evenmin dienstig daar verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet kan worden opgevangen door haar familie in Daykundi.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) en de "*Subject Related Briefing: Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 13, deel 2), blijkt dat de situatie in de provincie Daykundi heel rustig is. Op enkele gewapende overvallen na wordt nauwelijks geweld gemeld uit deze provincie, en al helemaal niet gerelateerd aan het conflict. Dit wordt bevestigd door de meer recente "*COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 20 november 2013 die door verwerende partij werd toegevoegd aan haar nota met opmerkingen (bijlage 2). Echter blijkt uit deze laatste informatie eveneens dat het district Kajran hierop enigszins een uitzondering vormt daar er recentelijk sprake is van *spill-over* geweld, waarbij opstandelingen uit de zuidelijke provincies af en toe de provinciegrens oversteken om aanslagen te plegen op de posities van de Afghaanse veiligheidsdiensten. De Raad merkt evenwel op dat dit geweld niet aanhoudend van aard is, beperkt in de tijd, gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten en niet heeft geleid tot burgerslachtoffers. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Kajran in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kajran geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie aan die deze informatie weerlegt.

Waar verzoekende partij nog stelt dat dient onderzocht te worden of zij op een veilige manier Daykundi zal kunnen bereiken en erop wijst dat vele van de omliggende provincies van Daykundi onveilig zijn, verwijst de Raad desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: "(...) verzoeker kan reizen naar zijn district van herkomst, Kajran, provincie Daykundi zonder gebieden te moeten passeren die als onveilig worden beschouwd. Een mogelijkheid is om met het vliegtuig vanuit Kabul te reizen naar Mazar-i-Sharif en om van daaruit verder over land te reizen naar Daykundi, zoals blijkt uit de gedetailleerde routebeschrijving in de Cedoca COI Case AF2013-022w in bijlage van deze verweernota."

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT